

Viết cho em trai

Em thân yêu! Thật nhanh em nhỉ. Mới ngày nào bắt đầu ra Hà Nội học, đây bỗng ngộ với môi trường mới, giờ em đã sắp đi hết học kỳ đầu tiên là sinh viên rồi. Khoảng thời gian 5 năm nghe có vẻ rất dài, nhưng ngắn ngủi lắm so với hành trang chúng ta cần chuẩn bị để bước vào cuộc sống

em ạ!

Hôm qua, chị xem kết quả kiểm tra giữa kỳ của em và sững sốt quá. Em trai thi đầu vào đạt số điểm đáng tự hào, vậy mà kết quả giữa kỳ lại thấp đến thế ư? Nào đừng vội bỏ thư xuống vì nghĩ chị sắp viết một đồng dòng trách móc. Chị xin lỗi vì đã bận rộn quá mà quên rằng cần dành thời gian chia sẻ với em trai đã lớn nhưng còn chưa biết nhiều điều. Lá thư này viết cho em để kể về những ngày sinh viên đã qua của chị, của những người bạn chị. Chị mong em lựa chọn được cho mình một con đường đúng giữa nhiều lối đi...

Là cảm giác ngày đầu ra Hà Nội, bước chân vào một môi trường mới và đầy hấp dẫn. Chị tự nghĩ rằng mình đã cố gắng rất nhiều để vào được đại học, sao bây giờ không dành một chút thời gian để “bù đắp” cho mình. Chị còn nghĩ mình đã trưởng thành và đang sống thật tự lập, đây là lúc tuyệt vời để làm bất kì điều gì mình thích: như là đọc sách, đi xem phim, đi chơi phố phường cùng bạn bè, tham gia vào những chuyến du lịch và tình nguyện dài ngày, đi làm thêm... Quả thật là những ngày này, cuộc sống lúc nào cũng tràn đầy điều mới mẻ và thú vị, không ngày nào giống ngày nào. Chị đã tin rằng là mình đang

làm đúng với những mong muốn của mình; mà quên mất lời mẹ nhắc “học hành rất quan trọng nên con cố gắng nhé”. Cuộc sống là lựa chọn, và lúc ấy chị cho rằng nghỉ học vài ngày cho những chuyến đi không phải là nhiều so với những trải nghiệm có được.

Đến giờ này, khi đã gần ra trường, nghe bạn bè than thở 4 năm đại học sao mà qua nhanh quá. Nhiều bạn nói họ cảm thấy thực sự chưa sẵn sàng để bắt đầu cuộc sống sau khi ra trường; cảm thấy mình chưa học được gì từ trường Đại học và còn thiếu quá nhiều kĩ năng để có thể làm được việc... Em biết không, đến lúc này chị mới cảm thấy mình thực sự may mắn vì đã kịp quay lại trước khi quá muộn như họ. Hồi ấy kết quả học kỳ I của chị đã rất tệ. Em nhớ ngày phổ thông không, khi một điểm kém đã khiến chị em mình bỏ cơm chiều ấy? Vậy mà lúc đó chị không thấy lo lắng gì, còn nghĩ rằng mình có những 7 kỳ còn lại để học... Nếu cô chủ nhiệm không quan tâm đến chị, không dành thời gian chia sẻ với chị, rằng “Chúng ta có cả đời để làm việc, để thực hiện những điều mình thích. Còn chỉ có 4 năm này để học Đại học thôi”, thì có lẽ giờ này chị không thể cảm thấy tự tin vì đã chuẩn bị kỹ cho những ngày tháng sắp tới. Em thân yêu, quả là người ta học tập cả đời, nhưng những năm tháng Đại học là khoảng thời gian duy nhất có thể toàn tâm toàn ý cho việc học, để có thể tạo bước khởi đầu quyết định cả tương lai phía trước. Nhiều bạn chị không đến lớp mà lao đi làm thêm để lấy kinh nghiệm, nhưng một tấm bằng đẹp với kiến thức thực luôn là điều mà nhà tuyển dụng đánh giá cao em ạ. Quãng thời gian ngắn ngủi nhưng quan trọng này, là thời điểm mà chúng mình nên nghiêm khắc với bản thân nhất. Có những bạn cho rằng chẳng nên học trên sách vở nữa, nhưng những gì học được trong trường Đại học là nền tảng tư duy và kiến thức cho mình phát triển. Chị biết là em trai chị có nhiều ước mơ lớn, và chị cũng tin rằng em sẽ thực hiện được, nếu bắt đầu ngay từ bây giờ, nỗ lực học kiến thức và tích lũy kỹ năng, em nhé.

Nhật Quỳnh

Những mảng màu tâm hồn

(Về tập truyện ngắn “Cánh trái” của nhà văn trẻ Phan Hồn Nhiên – NXB Văn Nghệ TP.HCM)

Tháng 12, xuống phố tràn ngập 3 gam màu Giáng Sinh: Xanh, Trắng và Đỏ. Như một sự tình cờ, những gam màu này lại khiến tôi liên tưởng đến “Cánh trái” của nhà văn trẻ Phan Hồn Nhiên, tập truyện ngắn có cách chia “chương, hồi” theo màu sắc, đúng theo ba gam màu Giáng Sinh ấy. Truyện ngắn, nhưng sức ám ảnh thì dai dẳng, lâu bền. Mỗi khi cần tìm cảm giác đồng điệu, tôi lại mang tập truyện ra đọc lại. Mỗi nhân vật, một hoàn cảnh khác nhau, nhưng cùng chung một điểm: là những người trẻ trong cuộc sống đô thị hiện đại, ngọt ngào và dễ lạc lối. Mỗi nhân vật đều có “cái tôi” khác biệt, có cách ứng xử với cuộc sống logic với “cái tôi” ấy. Có cảm giác sau những câu chữ có vẻ thờ ơ, điềm tĩnh, là thật nhiều những trăn trở suy tư trong nỗ lực khai phá diễn biến nội tâm nhân vật, cẩn trọng chất lọc câu chữ. Tôi rất tâm đắc câu nhận xét của Tâm An về tác phẩm: “Có thể cuộc sống của những nhân vật là không thật, nhưng những xúc cảm sâu tận cùng bên trong họ là một

trạng thái mà mỗi chúng ta đều mang trong mình”. Đây cũng là lý do giải thích cảm giác đồng điệu mà tôi và nhiều độc giả trẻ khác thường cảm thấy khi đọc truyện của Phan. Có thể do tác giả từng học mỹ thuật, nên không rõ vô tình hay cố ý, “Cánh trái” với 18 truyện ngắn – những cuộc sống chân thực và gần gũi với đời thực đã vẽ nên một bức tranh khiếm hình giàu sức ám ảnh. Những câu chuyện khởi đầu và kết thúc tự nhiên, như thể vô tình được nhà văn bắt gặp và ghi lại. Đúng như Trần Nhã Thụy nhận xét: “Mặc dù không triết lý nhưng đọc các truyện ngắn của Phan Hồn Nhiên có thể đúc kết một điều: Trong đời này ai cũng có một bi kịch nho nhỏ.” Những “bi kịch tự

nhiên” qua góc nhìn giàu suy tưởng khiến lần nào cũng vậy, tôi phải dừng lại không ít lần mỗi khi đọc Phan Hồn Nhiên, vì cảm giác nghẹt thở, vì những nỗi đau tâm hồn ẩn dưới bề mặt cuộc sống tưởng như bình lặng.

Xuất bản từ tháng 3 năm 2009, nhưng “Cánh trái” vẫn đang là một tác phẩm được nhiều người “bàn tán”; có lẽ sẽ là một món quà tinh thần đáng giá cho những người trẻ vào dịp Giáng Sinh này.

Gió